

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan, Nicolae Craiu,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

*Lungu Ludmila XXXXX, născută la
XXXXX, cu viza de reședință în
XXXXX, domiciliată în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 15.03.2015 - până la 30.05.2016.

instanța de apel:

de la 22.06.2016 - până la 11.04.2017.

instanța de recurs ordinar:

de la 16.06.2017 – până la 12.12.2017.

instanța de recurs în anulare:

de la 22.03.2018 – până la 17.05.2018.

instanța de recurs ordinar:

de la 15.06.2018 – până la 13.11.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 30 mai 2016, Lungu Ludmila a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu amendă în mărime de 6000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe termen de 7 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei numite, a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

2. Judecând cauza, prima instanță a constatat că, Lungu Ludmila activând în calitate de expert judiciar medico-legal în cadrul secției tanatologice a Centrului de Medicină Legală mun. Chișinău, fiind numită în această funcție prin ordinul XXXXX, emis de către Centrul de Medicină

Legală al Ministerului Sănătății al Republicii Moldova, adică activând în cadrul unei persoane juridice de drept public, fiind în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative, pentru a nu comite acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu, contrar prevederilor art. 22 alin. (1) lit. a), b), d), f), g) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008, conform cărora funcționarul public este obligat să respecte Constituția RM, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, a comis o infracțiune de corupere pasivă în următoarele circumstanțe:

La 31 decembrie 2014, condamnatul XXXXX, născut la XXXXX, care executa la acel moment pedeapsa cu închisoarea în Penitenciarul nr. 16 Pruncul, din mun. Chișinău, a decedat. Aflându-se în penitenciarul menționat, condamnatul XXXXX s-a aflat în greva foamei timp de 78 de zile până în ziua decesului. Pentru constatarea cauzei morții, cadavrul lui XXXXX a fost transportat spre examinare către specialiști, la Centru de Medicină Legală de pe XXXXX.

Ulterior, la începutul lunii februarie 2015, aflându-se în mun. Chișinău, medicul legist pe nume Lungu Ludmila, care a supus examinării cadavrul lui XXXXX, a formulat o concluzie conform căreia: moartea cet. XXXXX a survenit în rezultatul suprarăcirii generale a organismului – refrigerării, ca urmare a expunerii relativ îndelungate a organismului la frig. Apoi, în rezultatul contactării telefonice a acesteia la data de 13.02.2015, de către reprezentanții Penitenciarului nr. 16 Pruncul, din mun. Chișinău, Lungu Ludmila le-a comunicat că urmează a se vedea cu reprezentantul Penitenciarului nr. 16, mun. Chișinău. Astfel, în cadrul întâlnirii avute în incinta Centrului de Medicină Legală de pe XXXXX, cu cet. XXXXX la data de 13.02.2015, Lungu Ludmila i-a comunicat acesteia că va da concluzia privind moartea lui XXXXX în rezultatul suprarăcirii (refrigerării). Tot atunci, inculpata i-a comunicat XXXXX că dorește să discute personal cu șeful Penitenciarului nr. 16, mun. Chișinău, pe cazul dat. Astfel, pe parcursul lunii februarie 2015, în urma uneia dintre

discuțiile purtate între șeful Penitenciarului nr. 16, mun. Chișinău – XXXXX cu medicul legist Lungu Ludmila, ultima i-a explicat repetat că a dat concluzia că moartea condamnatului XXXXX a survenit în urma refrigerării organismului și nu în consecința aflării în greva foamei.

Tot atunci, XXXXX a menționat că această concluzie - precum că moartea condamnatului Leu Vladimir ar fi survenit în urma refrigerării - nu poate fi una obiectivă, deoarece acestuia i-a fost acordată toată asistența medicală, psihologică și că acesta s-ar fi aflat în greva foamei, însă Lungu Ludmila, urmărind realizarea intențiilor sale infracționale până la capăt, i-a comunicat lui XXXXX, că dânsa va lăsa concluzia în forma în care a formulat-o și că aceasta ar atrage sancționarea, inclusiv penală, a angajaților penitenciarului, menționând cazuri similare care ar fi avut loc. Tot atunci, dânsa i-a sugerat lui XXXXX, că această situație poate fi depășită și că șeful Penitenciarului nr. 16, Pruncul, din mun. Chișinău, să îi transmită bani, care nu i se cuveneau, în sumă de 1200 euro, ceea ce reprezenta conform cursului oficial al BNM pentru acea zi suma de 28 322,16 lei, cifra respectivă fiind scrisă de ea pe o coală de hârtie. Drept rezultat, XXXXX, fiind constrâns de circumstanțe, a acceptat de a transmite suma pretinsă prin extorcere de către expertul Lungu Ludmila în schimbul modificării concluziei, care urma a fi formulată de către aceasta și excluderea din această concluzie a cauzei morții XXXXX – refrigerarea.

Ulterior, tot în acea zi în jurul orei 18.35, urmărind realizarea până la capăt a intențiilor sale, Lungu Ludmila a avut o întâlnire în apropierea XXXXX, de pe str. XXXXX, cu XXXXX și XXXXX, ultimul la fel fiind angajat al Penitenciarului nr. 16, mun. Chișinău. În cadrul acestei întâlniri Lungu Ludmila, XXXXX și XXXXX au discutat despre modalitatea transmiterii de către XXXXX a primei tranșe de bani extorcate, către Lungu Ludmila și anume a sumei de 500 euro, precum și au purtat discuții despre schimbarea ulterioară de către aceasta a conținutului raportului în privința lui XXXXX conform înțelegerii avute. Urmare a acestor discuții, Lungu Ludmila, la data de 20.02.2015, a avut repetat o întâlnire în apropierea XXXXX din str. XXXXX, cu XXXXX, unde Lungu Ludmila urma să primească o parte din suma extorcată și anume suma de 500 euro, însă, la această întâlnire Lungu Ludmila a menționat că va primi întreaga sumă în ziua de luni, data de 23.02.2015, când va definitiva întocmirea raportului de expertiză.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Oltu Vadim în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și

pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Lungu Ludmila să fie achitată.

În motivare, apelantul a invocat că:

- la materialele cauzei lipsesc careva probe concludente care ar confirma poziția părții acuzării și soluția dată de instanța de fond, fiind evidentă lipsa în acțiunile inculpatei a elementelor componente de infracțiune imputate;

- la baza sentinței de condamnare instanța a pus declarațiile martorilor Bucliș Ion și Străjescu-Cauș Lucia care însă se contrazic cu alte circumstanțe ale cauzei dovedite prin însăși probele acuzării;

- conform proceselor-verbale din 26.02.2015 de ridicare și de examinare a raportului de constatare medico-legală nr. 6 din 02.01.2015, acesta a fost finisat la 18.02.2015, când a și fost depus pentru expediere ordonatorului în cancelaria Centrului de Medicină Legală, despre care fapt s-a făcut inscripția de rigoare în registru, prin urmare după data de 18.02.2015, inculpata nu mai avea atribuție la raportul menționat, neavând la el acces, concluzia sa fiind definitivă;

- la 19.02.2015, când martorii Străjescu-Cauș Lucia și Bucliș Ion s-au întâlnit cu inculpata în incinta CML, ultima nu mai deținea asupra sa raportul de expertiză medico-legală a cadavrului XXXXX și nu putea întreprinde acțiuni de corectare sau modificare a acestuia, fapt confirmat și prin declarațiile martorilor. Acest lucru s-a mai confirmat și prin procesul-verbal din 06.03.2015, privind cercetarea bunurilor ridicate din biroul de serviciu a inculpatei, conform căruia în calculatorul acesteia nu a fost depistată o careva altă versiune a raportului de constatare medico-legală a cadavrului XXXXX, după cum nu au fost depistate careva alte inscripții care ar confirma o eventuală încercare de a modifica concluzia raportului de constatare medico-legală nr. 6 din 02.01.2015, finisat la 18.02.2015, nu au fost depistate careva corectări în registrul de evidență a rapoartelor de constatare, ce aparține personal inculpatei;

- actele în formă electronică depistate în calculator și inscripțiile din registru ridicate din biroul de serviciu al inculpatei, corespund integral cu raportul de constatare medico-legală nr. 6 din 02.01.2015, finisat la 18.02.2015 și depus în aceeași zi în cancelaria Centrului de Medicină Legală pentru expediere ordonatorului. La fel, în aceeași ordine de idei, conform declarațiilor martorilor acuzării Savciuc Valeriu și Odovenco Victor, inculpata nu a efectuat careva încercări de a influența concluziile examinării histologice și nu a admis acțiuni neordinare privitor la

procedura generală de dispunere, efectuare și finisare a examinării medico-legale ce ține de decedatul XXXXX, dar nici nu mai avea careva competențe față de raportul în cauză deja finisat;

- în sensul art. 324 Cod penal, pretinderea presupune cererea stăruitoare (insistentă) sau formularea unei pretenții vizând bunuri ce nu i se cuvin persoanei publice, astfel instanța de fond nu a probat insistența din partea inculpatei privind cererea a careva bunuri de la reprezentanții Penitenciarului nr. 16 și nu a ținut cont de situația inversă, or, conform declarațiilor martorilor acuzării Bucliș Ion, Străjescu-Cauș Lucia, Javelea Valeriu și Gospodarenco Natalia, anume ultimii au insistat asupra modificării de către inculpată a concluziei sale în calitate de expert;

- potrivit învinuirii, inculpata se acuza că ar fi extorcat de la Bucliș Ion și Străjesu-Cauș Lucia bunuri, prin efectuarea unei eventuale inscripții pe o foaie de hârtie. Totodată prezența unei astfel de inscripții nu a fost confirmată în cadrul acțiunilor de urmărire penală, iar în cadrul percheziției în biroul de serviciu al inculpatei o astfel de inscripție nu a fost depistată;

- după remiterea raportului de expertiză în cancelaria Centrului de Medicină Legală, inculpata a acceptat să discute cu reprezentanții P- 16, doar la insistența acestora și din respect față de aceștia;

- prima instanță urma să dea apreciere cuvenită descifrărilor apelurilor telefonice, or, potrivit acestora, inculpata a efectuat doar un singur apel telefonic la data de 23.02.2015, când a solicitat să fie ridicată fișa medicală a decedatului, însă de la martorii acuzării a primit 17 apeluri telefonice, ceea ce denotă insistența din partea acestora, care își doreau prin orice metode, de a leza reputația profesională a inculpatei, motivul fiind cunoașterea de către aceștia a unei situații analogice, când drept urmare a unei examinări medico-legale din 06.02.2012 a deținutului decedat XXXXX, efectuate la fel de Lungu Ludmila, au fost sancționați mai mulți lucrători ai aceluiași penitenciar, fapt confirmat prin declarațiile lui Ion Bucliș în ședința de judecată;

- sentința de condamnare este nefondată, fiind evidentă atât lipsa elementului obligatoriu al laturii obiective a componenței de infracțiune imputate, și anume lipsa acțiunii de pretindere prin extorcare, cât și intenția inculpatei de a pretinde careva mijloace bănești în schimbul executării atribuțiilor sale de serviciu, ca semn obligatoriu al laturii subiective, ea neavând posibilități reale de a introduce careva modificări în

concluzia sa medico-legală finisată până a fi purtate discuțiile interceptate, prin care inculpata a fost provocată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, apelul declarat de avocatul Oltu Vadim în interesul inculpatei, a fost admis, casată sentința și dispusă achitarea lui Lungu Ludmila de sub învinuirea privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a statuat că, în urma analizei ansamblului de probe prezentate, prin cercetarea și verificarea minuțioasă a acestora în modul stabilit, efectuând o nouă apreciere a acestora, a ajuns la concluzia că Lungu L., învinuită în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, urmează a fi achitată pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În opinia instanței de apel, probele administrate la dosar nu demonstrează pretinderea de către inculpată a sumelor bănești prin extorcare, ca element obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că inculpata, pe tot parcursul procesului penal, a respins învinuirea, făcând declarații constante că nu a comis fapta imputată, versiune care nu a fost combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, ar dovedi că inculpata a comis infracțiunea în circumstanțele stabilite de prima instanță.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatei. Astfel, întru susținerea poziției de nevinovăție a inculpatei, instanța de apel, a reținut următoarele probe și anume: - conținutul ordonanței de începere a urmăririi penale din 19.02.2015 (f.d. 3, vol. I), conform căreia Lungu Ludmila pretindea suma de 1200 euro, pentru eliberarea concluziei „corecte” privind cauza decesului deținutului XXXXX. Sesizarea a fost depusă de șeful Penitenciarului – 16. Sub termenul de concluzie „corectă” autorul sesizării a subînțeles o concluzie contrară celei enunțate de inculpată, concluzie ce contravine situației de fapt, pe motiv că concluzia obiectivă a cauzei decesului în urma examinării cadavrului, confirmată prin rezultatele de laborator, stabilea că decesul condamnatului XXXXX a avut loc din cauza refrigerării și nu înfometării, după cum pretindeau reprezentanții Penitenciarului – 16.

Astfel, din ordonanță rezulta că inculpata prin concluzia sa, care ulterior a fost recunoscută corectă și obiectivă prin alte concluzii, inclusiv prin expertize în comisie, a nemulțumit reprezentanții Penitenciarului – 16, deoarece putea să atragă consecințe negative privind situația acestora, ce rezulta din încălcarea obligațiilor de serviciu; - conținutul demersului șefului Penitenciarului – 16, Bucliș I. din 19.02.2015, ora 16:30 (f.d. 4, vol. I), care reflecta aceeași situație din ordonanța de începere a urmăririi penale din 19.02.2015; declarațiile martorului Străjescu-Cauș L. (f.d. 5, vol. I), prin care se confirma că inițiativa și acțiunile de a influența inculpata aparțineau colaboratorilor Penitenciarului – 16, cauzate de o concluzie asupra cauzei decesului condamnatului XXXXX, nefavorabilă nemijlocit martorului Străjescu-Cauș L. și administrației penitenciarului; declarațiile martorilor Bucliș I. (f.d. 7, 9, vol. I); Javelea V. (f.d. 10, 12-13, vol. I); Gospodarenco N. (f.d. 14, vol. I); Doroban R. (f.d. 16-17, vol. I); Savciuc V. (f.d. 18-19, vol. I); Odovenco V. (f.d. 20-21, vol. I); conținutul rapoartelor de expertiză a banilor din 20.02.2015 (f.d. 26, vol. I) și din 23.02.2015 (f.d. 37, vol. I), prin care se confirma cercetarea mijloacelor bănești presupuse de a fi pretinse, care însă nu au nici o tangență cu inculpata, deoarece nu au fost acceptate de către aceasta; - conținutul procesului-verbal privind efectuarea urmăririi vizuale din 24.02.2015 (f.d. 48, vol. I); conținutul stenogramei convorbirilor dintre cet. Ion, cet. Valeriu și cet. Ludmila din 19.02.2015 și 20.02.2015 (f.d. 58, vol. I), conținutul stenogramei comunicărilor telefonice purtate de cet. Ludmila din 10.03.2015 (f.d. 76, vol. I); conținutul procesului-verbal de percheziție din 24.02.2015 (f.d. 102, vol. I), prin care nu se confirmă acțiunile inculpatei incriminate în rechizitoriu; - conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului din 06.03.2015 (f.d. 104, vol. I), potrivit căruia s-au cercetat registrul și stick-ul ridicat din biroul inculpatei. Potrivit registrului, inscripția referitor la cadavrul XXXXX s-a stabilit că a fost fixată la 18.02.2015. S-a examinat și telefonul mobil ridicat de la Lungu L., potrivit căruia în telefon nu erau înregistrate numerele de telefoane ale lui Javelea V. și Străjescu-Cauș L., dar au fost depistate multiple apeluri de intrare de la aceștia. Pe calculator a fost depistat documentul cu raportul decedatului XXXXX Din conținutul procesului-verbal menționat, în opinia instanței de apel, se confirma că inculpata a fost telefonată insistent de către reprezentanții penitenciarului; conținutul raportului de constatare medico-legală nr. 6, început la 18.01.2015 și terminat la 18.02.2015 (f.d. 109, vol. I), care confirma cauza decesului condamnatului XXXXX. în urma refrigerării; conținutul registrului de evidență a cazurilor de influență

necorespunzătoare (f.d. 184, vol. I); Regulamentul cu privire la evidența cazurilor de influență necorespunzătoare din cadrul CML (f.d. 197, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.03.2016 (f.d. 104, vol. I), care nu confirmau comiterea de către inculpată a infracțiunii incriminate, iar faptul că nu a fixat în registrul menționat acțiunile de influență din partea colaboratorilor penitenciarului, ținea de alte proceduri legate de prevenirea și combaterea corupției.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că acuzarea n-a prezentat probe concludente și pertinente, care ar confirma în sensul prevederii art. 324 Cod penal, pretinderea, care presupune cererea stăruitoare (insistentă) sau formularea unei pretenții vizând bunuri, ce nu i se cuvin persoanei publice.

În acest sens instanța de apel a specificat că, pretinderea, în sensul normei invocate poate fi exteriorizată prin cuvinte, gesturi, scrisori sau orice alt mijloc de comunicare. Prin actul de învinuire, inculpata se învinuia că ar fi extorcat bani de la Bucliș I. și Străjescu-Cauș L., prin efectuarea unei eventuale inscripții pe o foaie de hârtie, totodată prezența unei astfel de inscripții nefiind confirmată în cadrul acțiunilor de urmărire penală.

Suplimentar instanța de apel a reținut că, în cazul pretinderii în sensul art. 324 Cod penal, inițiativa întotdeauna aparține făptuitorului, anume această inițiativă, conform analizei probelor, a aparținut reprezentanților Penitenciarului – 16, în persoanele martorilor Bucliș I., Străjescu-Cauș L., Javelea V., Gospodarenco N. și nicidecum a inculpatei.

În această ordine de idei, instanța de apel, a conchis că pretinderea prin extorcare, ca modalitate a acțiunii prejudiciabile conținută de latura obiectivă a componentei de infracțiune prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, lipsește la caz. Totodată, instanța de apel a reținut că, conform probelor cercetate în ședința judiciară, s-a stabilit că raportul de constatare medico-legală în privința deținutului decedat XXXXX nr. 6 din 02.01.2015 a fost finisat, inculpata exercitându-și deplin atribuțiile sale de serviciu la data de 18.02.2015, dată după care raportul de constatare în cauză a fost înregistrat ca fiind finisat și remis prin cancelarie, către ordonator - Inspectoratul de Poliție Buiucani, dată după care inculpata nu mai avea acces la raportul dat de constatare.

În opinia instanței de apel, toate celelalte probe prezentate de partea acuzării conțineau împrejurări care nu au o importanță pentru justa soluționare a cazului, or, aceste probe nu confirmau nici prezența

elementele laturii obiective și nici prezența elementelor laturii subiective a infracțiunii imputate inculpatei, intenția ultimei de a pretinde prin extorcare careva bunuri nefiind confirmată prin careva probe.

Astfel, instanța de apel, a ajuns la concluzia achitării inculpatei de la învinuirea adusă, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii deoarece nu a fost probată latura obiectivă a infracțiunii, lipsind acțiunea de pretindere prin extorcare și intenția inculpatei de a pretinde careva mijloace bănești în schimbul executării atribuțiilor sale de serviciu, ca semn obligatoriu al laturii subiective.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată, cu recurs ordinar, de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vasile Bolduratu, care invocând drept temei de recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, procurorul a indicat că, hotărârea instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece la examinarea apelului declarat nu s-au regăsit careva argumente care au stat la baza achitării inculpatei de comiterea infracțiunii, ci dimpotrivă în instanța de apel s-a stabilit cu certitudine vina acesteia în comiterea infracțiunii incriminate, dovedită prin cumulul de probe pertinente și concludente, utile și legal acumulate în cadrul urmăririi penale și cercetate în ședința judiciară, și anume, declarațiile martorilor Gospodarenco N., Străjescu-Cauș L. și convorbirile telefonice dintre inculpată și Străjescu-Cauș L., Bucliș I. și Javelea V., care confirmă că inculpata a pretins 1200 Euro de la șeful penitenciarului, în schimbul modificării concluziei care urma a fi formulată de către aceasta în raportul de expertiză și excluderea din această concluzie a cauzei morții lui XXXXX. - refrigerarea.

Din Registrul de evidență a cazurilor de influență necorespunzătoare a Centrului de Medicină Legală, rezultă că inculpata n-a declarat că este supusă unei influențe din exterior privind activitatea sa de expert, obligație ce-i revine conform funcției deținute, fapt confirmat prin Ordinul nr. 39 din 31.12.2014, privind aprobarea regulamentului privind avertizorii de integritate din cadrul CML cu mențiunea efectuată pe verso despre aducerea la cunoștință a ordinului către colaboratorii instituției. Potrivit avizului de informare în baza Legii nr. 325 din 23.12.2013, angajatei Centrului de Medicină Legală, Lungu Ludmila, i s-a adus la cunoștință despre posibilitatea aplicării testului de integritate profesională, acte care au fost cercetate și descrise în procesul verbal de cercetare la fața locului din 04 și 06 martie 2015.

Totodată, din descifrările apelurilor telefonice, procesului-verbal de examinare a telefonului ridicat de la inculpată, a interceptării convorbirilor telefonice și a înregistrării comunicărilor, se confirmă declarațiile martorilor Bucliș I., Javelea V., Străjescu-Cauș L., privind pretinderea prin extorcarea sumei de bani de către inculpată.

Versiunea acesteia, că a fost provocată, nu poate fi reținută, or, potrivit stenogramei convorbirilor din 19.02.2015 dintre Bucliș I., Javelea V. și inculpată, rezultă că aceasta a confirmat că au discutat despre suma de bani în schimbul modificării concluziei raportului, urmând să se întâlnească a doua zi pentru a primi banii. Din convorbirile telefonice purtate de către inculpată la 20.02.2015 cu Javelea V., rezultă că la ora 18.02.53 inculpata s-a înțeles să se întâlnească cu acesta, comunicând că se apropie în câteva minute, iar la ora 18.13.22, inculpata fiind telefonată de o persoană pe nume Vasile de pe numărul de telefon XXXXX, a fost preîntâmpinată să nu aibă nici o discuție în acea seara, persoană cu care s-a întâlnit la ora 18.18.04, ulterior la 23.02.2015 din convorbirile purtate între Javelea V. și inculpată, a rezultat că ultima și-a schimbat brusc poziția.

Astfel, în opinia recurentului, argumentele inculpatei precum că ea nu a pretins de la persoanele vizate careva sume bănești pentru modificarea raportului de expertiză sunt declarative, or, aceasta n-a putut explica de ce s-a întâlnit și a purtat convorbiri telefonice cu martorii Bucliș I., Javelea V., Străjescu-Cauș L., Gospodarenco N.

Totodată, procurorul a invocat netemeinicia argumentelor inculpatei precum că a acceptat să discute cu reprezentanții Penitenciarului nr. 16 doar după insistența acestora prin prisma respectului față de medici, ca colegi pentru a le explica concluzia sa, or, acestea se combat prin probele enunțate.

Recurentul, a menționat că probele administrate în cauză sunt pertinente, concludente, utile și veridice, astfel fiind obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și fiind apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, dovedesc vinovăția inculpatei în săvârșirea faptei imputate, iar în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc că Lungu Ludmila a comis infracțiunea prevăzută de art.324 alin. (2) lit. c) Cod penal.

6. Referință la caz, a depus avocatul Vadim Oltu, acționând în interesul inculpatei, prin care se pronunță pentru inadmisibilitatea

recursului ordinar declarat, considerându-l vădit neîntemeiat. În susținerea poziției sale, avocatul a menționat că, temeiul invocat de către partea acuzării întru susținerea recursului este unul neclar, nemotivat și nu se încadrează conform art. 432 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Avocatul a invocat că, decizia instanței de apel este o hotărâre judecătorească motivată, fiind cercetate și analizate toate motivele invocate de apelant în apelul său, instanța de apel pronunțându-se asupra acestora în întregime. Temeiul de drept invocat în recurs este unul formal, recursul fiind nu altceva decât o transcriere a acuzării, fără a se ține cont de declarațiile martorilor făcute în cadrul cercetării judiciare la soluționarea pe fond a cauzei, când partea apărării a avut posibilitatea de a pune întrebări martorilor, în lipsa confruntărilor în cadrul urmăririi penale. Totodată acțiunea infracțională imputată prin actul de acuzare inculpatei, susținută de recurent, de pretindere prin extorcare, ca element obligatoriu a laturii obiective a infracțiunii imputate, nu este probată, aceasta rămânând doar o presupunere nefondată, generată în urma unei nereușite provocări insistente din partea reprezentanților Instituției Penitenciare nr. 16, făcute doar cu un singur scop – de a se eschiva de la o verificare amplă a acțiunilor și inacțiunilor acestora în cadrul unui proces penal. Mai mult ca atât, conform probelor cercetate în ședința judiciară s-a constatat că, raportul de constatare medico-legală în privința deținutului decedat XXXXX. nr. 6 din 02.01.2015 a fost finisat, inculpata exercitându-și pe deplin atribuțiile sale de serviciu la data de 18.02.2015, dată după care raportul de constatare în cauză a fost înregistrat ca fiind finisat și remis prin cancelarie către Inspectoratul de Poliție Buiucani în calitate de ordonator, dată după care inculpata nu mai avea acces la raportul dat de constatare.

În opinia avocatului, decizia instanței de apel este întemeiată, fiind constatat motivat lipsa elementului obligatoriu al laturii obiective a componentei de infracțiune imputate, și anume lipsă acțiunii de pretindere prin extorcare, dar și intenția inculpatei de a pretinde careva mijloace bănești în schimbul executării atribuțiilor sale de serviciu, ca semn obligatoriu al laturii subiective, ea neavând posibilități reale de a introduce careva modificări în concluzia sa medico-legală finisată până a fi purtate discuțiile interceptate prin care inculpata era provocată. Astfel, instanța de apel corect a ajuns la concluzia inexistenței faptei infracționale, aceasta nefiind probată.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de justiție din 12 decembrie 2018, a fost admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, casată total decizia instanței de apel, deoarece apelul a fost greșit admis, cu menținerea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 mai 2016, prin care Lungu Ludmila a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 6000 (șase mii) unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 7 ani, și în temeiul art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

7.1 În motivarea soluției emise, instanța de recurs, a reținut că temeiurile de recurs indicate de procuror și-au găsit confirmare și din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 7) și 8) Cod de procedură penală. Instanța de recurs a conchis că instanța de apel, a făcut o analiză selectivă a probelor cercetate, a ignorat probatoriul expus în sentință și nu a luat în considerație conținutul procesului-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 10.03.2015 (f.d. 59, vol. I), privind realizarea acțiunilor de pretindere a mijloacelor bănești de către Ludmila Lungu de la reprezentanții Penitenciarului nr. 16, făcând promisiune acestora de a îndeplini o acțiune în exercitarea funcției sale și anume de a modifica raportul de expertiză medico-legală în privința deținutului XXXXX., nr. 6 din 02.01.2015, probă care a fost decisivă la caz și just a fost reținută de prima instanță la adoptarea soluției de condamnare a inculpatei.

În acest context, instanța de recurs a considerat, că instanța de apel pripit a conchis asupra faptului că inculpata nu a pretins suma de bani. Totodată, instanța de apel pe lângă omisiunea de a aprecia probele prin prisma coroborării lor reciproce, a admis contradicții esențiale la motivarea soluției de achitare a inculpatei, deoarece a pus la baza acesteia declarațiile martorului Gospodarenco N., care a indicat direct despre faptul că acțiunile de pretindere exercitate de inculpată, i-au fost comunicate de către Bucliș Ion (f.d. 15, vol. I).

Instanța de recurs a considerat pripită concluzia instanței de apel, privind lipsa acțiunii de pretindere a banilor din partea inculpatei, deoarece această concluzie vine în contradicție directă cu conținutul probei anterior enunțate, care în această situație de contradicție a fost reținută de

către instanța de apel la adoptarea soluției de achitare a inculpatei. Astfel, în prezența faptului că instanța de apel a omis să combată constatările primei instanțe, care la rândul său au fost consecvente și lipsite de contradictorialitate, ceea ce denotă că instanța de apel nu și-a exercitat în mod corespunzător atribuția legală de rejudecare a fondului cauzei, instanța de recurs a apreciat că temeiul pentru recurs, invocat în cerere și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și-a găsit confirmare.

8. Împotriva deciziei instanței de recurs ordinar, a declarat recurs în anulare avocatul Oltu Vadim în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de recurs cu menținerea deciziei instanței de apel.

8.1. În motivarea recursului în anulare, avocatul a invocat: - condamnarea inculpatei după o decizie definitivă de achitare, soluție bazată exclusiv pe lucrările nemotivate ale primei instanțe, fără a fi combătute motivat temeiurile de achitare expuse în decizia instanței de apel, constituie viciu fundamental în sensul violării art. 6§1 din Convenție; - modul în care mijloacele de probă au fost obținute în speță, s-a desfașurat prin procedee probatorii contrare Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO, astfel, procesul penal în privința Ludmillei Lungu nu a fost echitabil; - instanța de recurs, nu s-a pronunțat asupra motivelor esențiale invocate în referința părții apărării, precum și în decizia de achitare pronunțată de instanța de apel, astfel adoptând o decizie nemotivată ceea ce la fel constituie un viciu fundamental, or decizia de condamnare a instanței de fond a fost criticată în ansamblu ca fiind contrară unui proces echitabil în sensul art.6 CEDO; - instanța de recurs, a făcut o analiză selectivă a probelor cercetate, și a concluzionat că unica probă decisivă privitor la vinovăția Ludmillei Lungu în cele incriminate, o constituie procesul-verbal din 10.03.2015 privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 19.02.2015; - Colegiul lărgit nu a ținut cont și a trecut cu vederea constatările conform proceselor-verbale din 26.02.2015 de ridicare și de examinare a raportului de constatare medico-legală nr. 6 din 02.01.2015, or acest raport, a fost finisat la 18.02.2015, când a și fost depus pentru expediere ordonatorului în cancelaria Centrului de Medicină Legală, fapt despre care s-a făcut inscripția de rigoare în registru, deci după data de 18.02.2015, Lungu Ludmila nu mai avea atribuție la acest raport, neavând acces la el, concluzia sa fiind definitivă; - la 19.02.2015, când martorii XXXXX și XXXXX au inițiat întâlnirea la care se referă

instanța de recurs, Lungu Ludmila nu mai deținea asupra sa raportul de expertiză medico-legală a cadavrului Leu Vladimir și nu putea întreprinde acțiuni de corectare sau modificare a acestuia; - actele în formă electronică depistate în calculator și inscripțiile din registru, ridicate din biroul de serviciu al inculpatei, corespund integral cu raportul de constatare medico-legală nr. 6 din 02.01.2015, finisat la 18.02.2015 și depus în aceeași zi în cancelaria Centrului de Medicină Legală pentru expediere ordonatorului; - conform declarațiilor martorilor acuzării Savciuc Valeriu și Odovenco Victor, Lungu Ludmila nu a efectuat careva încercări de a influența concluziile examinării histologice și nu a admis acțiuni neordinare privitor la procedura generală de dispunere, efectuare și finisare a examinării medico-legale ce ține de decedatul XXXXX, dar nici nu mai avea careva competențe față de raportul în cauză deja finisat; - instanța de recurs nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, a susținut poziția greșită a instanței de fond în ce privește aprecierea probelor în raport cu încadrarea juridică a faptei, acceptând niște concluzii de ordin general, fără a le da o apreciere prin prisma art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, or fiind sesizată prin recursul procurorului, instanța de recurs urma să analizeze, să aprecieze și să verifice fiecare probă aparte, să dezvăluie fiecare concluzie de acceptare sau respingere a probei, fapt care la caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere formală, de ordin general, a probelor și circumstanțelor cauzei penale; - instanța de recurs, pentru a răsturna decizia de achitare a instanței de apel, urma să se pronunțe asupra fiecărui argument menționat în decizie și în recurs, în baza evaluării proprii și juste a probelor administrate la cauza penală respectivă.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 mai 2018, pronunțată integral la 14 iunie 2018, a fost admis recursul în anulare declarat de către avocatul Vadim Oltu în numele condamnatei Ludmila Lungu, casată total decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 decembrie 2017, în cauza penală în privința Ludmilei Lungu și dispusă rejudecarea cauzei de către Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție.

9.1 În susținerea deciziei emise, instanța de recurs în anulare, a statuat următoarele:

Viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcarea esențială a drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului. Hotărârea judecătorească definitivă, împiedică reluarea examinării procesului penal în privința aceleiași

persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazului în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea pronunțată. 11 Articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, consfințește dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, stipulând că:

„orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.” Sub acest aspect, Colegiul penal a menționat că în speță instanța de recurs a comis o eroare de drept.

Instanța de recurs, judecând recursul declarat de către procuror, a dispus admiterea acestuia, casarea totală a deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței de condamnare a Ludmillei Lungu în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Decizia instanței de recurs ordinar, prezintă deficiențe sub aspectul motivării, fiind una succintă și fără o argumentare concretă.

Instanța de recurs în decizia pronunțată, a făcut o motivare generală, or, casând decizia de achitare și menținând sentința de condamnare, nu s-a pronunțat asupra argumentelor menționate în decizia instanței de apel privind achitarea inculpatei și în recursul declarat de către procuror, în baza evaluării proprii și juste a probelor administrate la cauza penală respectivă, iar lipsa de motivare adecvată cerințelor legii printr-o hotărâre judecătorească, afectează grav respectarea garanțiilor procedurale la un proces echitabil.

Instanța de recurs urma a ține cont și de prevederile art. 434 Cod de procedură penală, care stipulează că judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție, verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Obligarea instanței să-și motiveze hotărârea rezultă și din prevederile art. 6 § 1 din Convenție, acest lucru presupunând relevarea considerentelor și temeiurilor asupra concluziilor formate în rezultatul verificării hotărârii atacate în raport cu motivele invocate de recurent și cu temeiurile pentru recurs prevăzute de lege. Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în

vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare.

Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură. Orice schimbare a încadrării juridice, atât în sensul atenuării, cât și a agravării, urmează a fi minuțios analizată și argumentată de instanța deferită cu judecarea cauzei.

Instanța de recurs ordinar nu a asigurat desfășurarea unui proces echitabil în cauza dată, hotărârea fiind adoptată contrar prevederilor art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, astfel soluția este lovită de nulitate.

10. Rejudecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror noi probe prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

În calitate de temei de casare a deciziei instanței de apel, recurentul a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând legalitatea hotărârii atacate prin prisma temeiurilor indicate de procuror, Colegiul penal lărgit reține că acestea și-au găsit confirmare, din materialele cauzei rezultând că, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 7) și 8) Cod de procedură penală.

Reieșind din conținutul art.414 Cod de procedură penală, instanța de fond, precum și instanța de apel urmează să constate circumstanțele de fapt, adică, dacă a existat sau nu fapta imputată, dacă fapta a fost comisă de inculpat, dacă au fost sau nu apreciate corect problemele în conformitate cu art.101 din Codul de procedură penală.

Instanțele urmează să stabilească circumstanțele de drept, deci, dacă fapta imputată întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost just individualizată și aplicată, dacă

au fost corect aplicate normele de drept procesual și dacă hotărârea adoptată conține răspuns la toate motivele invocate.

Soluționând apelul, instanța de apel poate să caseze sentința primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță dispunând, după caz, condamnarea sau achitarea condamnatului, sau încetarea procesului penal, astfel înlăturând erorile constatate.

Colegiul penal lărgit constată că aceste prevederi legale nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel. Totodată instanța de apel, nu a ținut cont în deplină măsură de aprecierea probatoriului expus în sentință.

Conform art. 384 alin. (3), 394 alin. (3) pct. 2), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Partea descriptivă a deciziei de achitare trebuie să cuprindă enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului. Nu se admite introducerea în decizia de achitare a unor formulări ce ar pune la îndoială nevinovăția celui achitat. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date în coraport cu soluția de condamnare a primei instanțe.

Hotărârea judecătorească trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală, se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.).

În cadrul examinării cauzei în ordine de apel, partea acuzării a prezentat următoarele probe care au fost cercetate în prima instanță și puse la baza sentinței de condamnare: declarațiile martorului Bucliș Ion, Străjescu-Cauș Lucia, Javelea Valeriu, Gospodarenco Natalia, Savciuc Valeriu, care confirmă că inculpata a pretins 1200 Euro de la șeful penitenciarului, în schimbul modificării concluziei care urma a fi formulată de către aceasta în raportul de expertiză și excluderea din această concluzie a cauzei morții lui XXXXX; descifrările apelurilor telefonice, procesului-verbal de examinare a telefonului ridicat de la inculpată, a interceptării convorbirilor telefonice și a înregistrării comunicărilor, prin care a fost confirmate declarațiile martorilor Bucliș I., Javelea V., Străjescu-Cauș L., privind pretinderea prin extorcarea sumei de bani de către inculpată; conținutul procesului-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 10.03.2015 (f.d. 59, vol. I), privind realizarea

acțiunilor de pretindere a mijloacelor bănești de către Ludmila Lungu de la reprezentanții Penitenciarului nr. 16, făcând promisiune acestora de a îndeplini o acțiune în exercitarea funcției sale și anume de a modifica raportul de expertiză medico-legală în privința deținutului XXXXX., nr. 6 din 02.01.2015, probă care a fost reținută de prima instanță la adoptarea soluției de condamnare a inculpatei Lungu Ludmila.

Deși instanța de apel a verificat probele menționate, însă acestea nu au fost analizate complet, sub toate aspectele, cu o argumentare și analiză desfășurată, care ar susține concluziile sale.

Instanța de apel având competența și obligația de a acorda apreciere respectivelor probe și de a se expune concret în sensul admiterii sau aprecierii critice, a expus o formulare generală precum că, *a efectuat o nouă apreciere acestora și a ajuns la concluzia că Lungu Ludmila urmează a fi achitată pe învinuirea înaintată din motiv că nu sa constatat existența faptei infracțiunii, iar probele administrate la dosar nu demonstrează pretinderea prin extorcare ca element obligatoriu a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal.* Totodată, în acest sens, nu s-a expus asupra conținutului procesului-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 10.03.2015 (f.d. 59, vol. I), privind realizarea acțiunilor de pretindere a mijloacelor bănești de către Ludmila Lungu de la reprezentanții Penitenciarului nr. 16, făcând promisiune acestora de a îndeplini o acțiune în exercitarea funcției sale și anume de a modifica raportul de expertiză medico-legală în privința deținutului Leu V., nr. 6 din 02.01.2015, precum și asupra stenogramei convorbirilor din 19.02.2015 dintre Bucliș I., Javelea V. și inculpată, din care a rezultat că Lungu Ludmila a discutat despre suma de bani în schimbul modificării concluziei raportului, urmând să se întâlnească a doua zi pentru a primi banii, iar din convorbirile telefonice purtate de către inculpată la 20.02.2015 cu Javelea V., rezultă că la ora 18.02.53 inculpata s-a înțeles să se întâlnească cu acesta, comunicând că se apropie în câteva minute, iar la ora 18.13.22, inculpata fiind telefonată de o persoană pe nume Vasile, a fost preîntâmpinată să nu aibă nici o discuție în acea seara, persoană cu care s-a întâlnit la ora 18.18.04, ulterior la 23.02.2015 din convorbirile purtate între Javelea V. și inculpată, a rezultat că ultima și-a schimbat brusc poziția.

Urmează a fi menționat și faptul că, inculpata Lungu Ludmila a susținut că a acceptat să discute cu reprezentanții Penitenciarului nr. 16 doar după insistența acestora prin prisma respectului față de medici, ca colegi pentru a le explica concluzia sa privind cauza morții deținutului, or, inculpata conform atribuțiilor de serviciu a fost sesizată pentru a întocmi un raport de constatare

în vederea stabilirii cauzei morții deținutului Penitenciarului nr. 16, și odată ce a ajuns la concluzia precum că cauza decesului este refrigerarea, urma să o expună în raport, obligație revenită din atribuțiile serviciului, însă la caz este inexplicabilă anunțarea reprezentanților Penitenciarului nr. 16 până la finisarea raportului, despre concluzia la care a ajuns inculpata Lungu Ludmila în calitate de medic-legist, or, ultima avea obligația și limita executării raportului potrivit normelor stabilite, fără a fi necesară exteriorizarea concluziilor sale unor părți cointeresate.

Ulterior, luând în considerație versiunea inculpatei, precum că a fost provocată din partea reprezentanților Penitenciarului nr. 16, Lungu Ludmila avea nu doar posibilitatea dar și obligația de a declara în registrul de evidență a cazurilor de influență necorespunzătoare că este supusă unei influențe din exterior privind activitatea sa de expert, obligație ce-i revine conform funcției deținute, fapt confirmat prin Ordinul nr. 39 din 31.12.2014, privind aprobarea regulamentului privind avertizorii de integritate din cadrul Centrului de Medicină Legală, ordin ce i-a fost adus la cunoștință.

De asemenea instanța de apel în decizia emisă a expus că: „pretinderea în sensul normei incriminate inculpatei, poate fi exteriorizată prin cuvinte, gesturi, scrisori sau orice alt mijloc de comunicare.”, iar ulterior în același context a susținut că: în cadrul percheziției în biroul de serviciu a inculpatei nu a fost depistată o careva inscripție pe o foaie de hârtie prin care ar fi extorcat bunuri ce nu i se cuvin” referindu-se în acest sens la actul de învinuire.

Examinând acest aspect, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel prin expunerea că „pretinderea poate fi exteriorizată prin cuvinte, gesturi” iar ulterior în susținerea poziției privind nevinovăția inculpatei, limitându-se doar la faptul că „nu a fost depistată o careva inscripție pe o foaie de hârtie prin care inculpata ar fi extorcat bunuri ce nu i se cuvin”, a manifestat o poziție contradictorie, or, acțiunile și discuțiile inculpatei cu reprezentanții Penitenciarului nr. 16, au derulat timp de câteva zile, astfel inculpata conștientizând că acțiunile sale vin în contradicție cu normele legale ce guvernează activitatea acesteia de expert, după ce a exteriorizat pretinderea de bunuri, care a fost înțeleasă de către reprezentantul Penitenciarului nr. 16, a fost liberă să decidă asupra foii de hârtie cu inscripția înțeleasă de către reprezentantul Penitenciarului nr. 16, care putea fi exclusă din aria de activitate a expertului sau chiar nimicită.

Astfel constatarea instanței de apel în sensul respectiv este eronată și nu reprezintă temei prin prisma art. 8 Cod de procedură penală, pentru achitarea inculpatei.

Cu privire la constatarea instanței de apel precum că: „în perioada 13.02.2015-23.02.2015 inculpata a fost contactată de martorii acușării de 17 ori, fiind evidentă o puternică insistență din partea acestora, care își doreau prin orice metode de a leza reputația profesională a inculpatei pentru ai pune la dubii concluziile medicale din raportul de constatare medico-legală nr. 6 din 18.02.2015, pentru a nu admite examinarea acțiunilor sau inacțiunilor lucrătorilor Penitenciarului nr. 16 în cadrul unei proceduri penale.”, sub aspectul dat Colegiul penal lărgit, apreciază ca fiind eronată respectiva constatare, deoarece aceasta prin asemenea constatări a depășit limitele unei examinări obiective, la acest capitol reiterând posibilitatea și obligația inculpatei de a declara în registrul de evidență a cazurilor de influență necorespunzătoare că este supusă unei influențe din exterior privind activitatea sa de expert, iar în ce privește scopul martorilor acușării, stabilit de instanța de apel, privind dorința prin orice metode de a leza reputația profesională a inculpatei, este pripită și nu poate constitui temei de achitare, deoarece în sensul dat în genere nu au fost administrate careva probe, or, martorii sunt chemați să expună și relateze circumstanțe pe care le cunosc, iar instanța nu urmează să stabilească scopurile acestora.

Cu referire la concluzia instanței de apel precum că: „ în cazul pretinderii în sensul art. 324 Cod penal, inițiativa întotdeauna aparține făptuitorului, instanța de apel reținând că anume această inițiativă conform analizei probelor, a aparținut reprezentanților Penitenciarului nr. 16, în persoanele martorilor Bucliș I., Străjescu-Cauș L., Javelea V., Gospodarenco N., și nicidecum a inculpatei Lungu Ludmila.”, Colegiul penal lărgit de asemenea apreciază critic această constatare, or, în speță a fost stabilit cert faptul că în rezultatul contactării telefonice a inculpatei la data de 13.02.2015 de către reprezentanții Penitenciarului nr. 16, anume inculpata Lungu Ludmila le-a comunicat că urmează a se vedea cu reprezentantul Penitenciarului nr. 16, fiind inexplicabilă necesitatea respectivei întrevederi, stabilită anume de inculpata Lungu Ludmila, care a și relatat despre concluzia ce urmează a o expune în raportul de constatare a decesului deținutului XXXXX.

O altă eroare de drept esențială, admisă de către instanța de apel, constă în faptul că în descriptivul deciziei, instanța a susținut că inculpata urmează a fi achitată din motiv că nu este probată latura obiectivă a infracțiunii, lipsind acțiunea de pretindere, prin extorcare, dar și intenția inculpatei de a pretinde

careva mijloace bănești în schimbul executării atribuțiilor sale de serviciu, ca semn obligatoriu a laturii obiective, respectiv această constatare încadrându-se în temeiul de achitare prevăzut la art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, potrivit căruia sentința (la caz instanța de apel adoptând decizia conform normelor stabilite pentru prima instanță) de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Însă, în dispozitivul deciziei a indicat că inculpata se achită pe învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, în baza altui temei, cel prescris la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală – „pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”.

Prin urmare, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, chestiune ce se încadrează în temeiul pentru recurs, indicat de procuror.

Împrejurările enunțate relevă, că instanță de apel la judecarea fondului cauzei, nu a ținut cont întocmai de rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive întemeiate a soluției adoptate, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

În același timp, se atestă că circumstanțele menționate în partea descriptivă a sentinței, relevă în mod concludent că prima instanță corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale ultimei, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, toate fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Dat fiind admise erori de drept, prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, se impune soluția casării deciziei atacate, pe motiv că apelul a fost greșit admis, cu menținerea sentinței primei instanțe prin care Lungu Ludmila a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală instanța de recurs admite recursul, casează total hotărârea atacată și menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

11. În conformitate cu art. 338, 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Lungu Ludmila XXXXX*, deoarece apelul a fost greșit admis.

Menține sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 mai 2016, prin care *Lungu Ludmila XXXXX* a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 6000 (șase mii) unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 7 ani și, în temeiul art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

Nicolae Craiu